

faa Falb vilde en saadan Bestemmelse i Virkeligheden blive betydningsløs, eller ogsaa maatte den indeholde virkelige Realitetsbetingelser, der begrænsede Ministerens Myndighed saaledes, at han, naar de og de Omstændigheder faktisk vare til Stede, i Henhold til Lovens Bestemmelse ikke godt kunde foretage eller opretholde Afspærringen, om han end selv maatte være af den Formening, at den virkelig vilde være det hensigtsmæssigste Middel, men noget saadant har Udvalget ikke kunnet gaa ind paa, ligesom jeg for Resten heller ikke tror, at de ærede Medlemmer have ment, at man saaledes skulde begrænse Ministerens Myndighed. Sagen er, at vi her ere inde paa et rent administrativt Omraade, hvor der skal handles i de enkelte Tilfælde, og handles hurtig, eftersom de konkrete Forhold stille sig, medens det er umuligt i en almindelig Regel at træffe Bestemmelser, som i alle faktisk mødende Tilfælde vilde være fyldestgørende. Der er for Lovgivningsmagten formentlig ikke andet at gøre end at tage under Overvejelse, hvilken Myndighed man vil give Ministeren, hvad man mener at kunne lade ham træffe Bestemmelse om, og saa maa det være overladt til ham efter samtlige foreliggende Forhold paa eget Ansvar at afgøre, hvorvidt han vil benytte denne Myndighed, om han vil benytte den fuldt ud eller med Begrænsning, om han mener at kunne slippe igennem ved at benytte øvrige Bestemmelser, der ere givne i Lovgivningen. Efter vor Formening bør Lovgivningsmagten ikke give saadanne Bestemmelser, som kunne nøde ham til at fravige en Ordning, som han efter Loven i Almindelighed kunde være bemyndiget til, men som under de givne konkrete Forhold dog ikke skulde staa ham aaben. Derfor har en saadan Tilfølgbestemmelse til § 1 ikke kunnet vinde Bifald i Udvalget. Der kan ikke være Tvivl om, hvem der end til den givne Tid maatte være Minister, at Afspærringen, dette for Samvæmmet og Samhandelen lidet heldige Middel, kun vil blive benyttet, naar og saa længe det maatte vise sig at være nødvendigt. Naar man til Støtte for at give en saadan Bestemmelse vil anføre, at den dog kunde have sin Betydning for at styrke Justitsministeren over for Opinionen, over for et Krad, der skulde komme fra Mængden, saa tror jeg ikke, man i Virkeligheden vil naa noget derved. Jeg antager, at vi i Almindelighed ville have Justitsministre, der forstaa at modsætte sig den offentlige Mening, naar denne maatte være usornufligt. Og skulde man en Gang faa en Justitsminister, som vilde høje sig for en saadan offentlig, usornufligt Mening,

tror jeg virkelig ikke, vi paa nogen mulig Maade ville kunne, som man siger, stive ham af til at modsætte sig den, ved i en Lov at have indsat en Bestemmelse, som betød, at Ministeren burde være standhaftig over for en usornufligt offentlig Mening. — Jeg har ment paa Grund af de Udtalelser, som ere fremkomne fra de ærede Medlemmer, at burde meddele dette for at oplyse, hvorledes Flertallets Opfattelse har været, nemlig, at en saadan Bestemmelse enten vilde blive betydningsløs, eller efter Omstændighederne kunde være skadelig.

Som ærede Medlemmer ville se af Udvalgsbetænkningen, er der endnu et lille Endringsforslag til § 1. Det er en ren Redaktionsændring. Den er fremkommen paa den Maade, at der er et Par ærede Medlemmer, der satte Pris paa, at den blev sat ind. Efter vor andres Mening behøvedes den i Virkeligheden ikke. Jeg tror heller ikke, at Lovbestemmelsen kommer til at sige noget som helst andet eller paa nogen Maade bliver klarere. Men netop fra dette Synspunkt kunne vi, naar et Par ærede Medlemmer sætte Pris paa dette Forslag ogsaa gaa med til at stille det. Altsaa anbefaler jeg til Vedtagelse § 1 med de 2 nævnte Endringer. — Hvad angaar §§ 2 og 3 vil man se, at i Udvalgsbetænkningen findes ingen Betragtning over dem. Sagen er, at vi kunne ganske slutte os til dem, idet vi henholde os til Motiverne i Lovforslaget. Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til Vedtagelse med de stillede Endringer.

Det. Hansen: Den ærede Ordfører har jo allerede hentydet til, at jeg i Betænkningen har tilladt mig at frem sætte nogle Bemærkninger, der noget afvige fra den almindelige Betragtning, som Udvalgets Flertal har gjort til sin. — De lægelige Autoriteters, navnlig det kongelige Sundhedskollegiums Udtalelser om Foranstaltninger, der her er Tale om, gaa jo utvivlsomt imod den Foranstaltning, som den højtærede Minister traf den 1ste September f. A. Ærede Medlemmer ville have set, at der følger med Udvalgsbetænkningen som Bilag tvende Skrivelser fra Sundhedskollegiet, den første af 1ste September f. A., altsaa samme Dag den foreløbige Lov udtom, anden Skrivelse af 16de November f. A., hvori Sundhedskollegiet udtaler sig i Almindelighed om det hensigtsmæssige og nyttige i at afspærre Grænsen, navnlig Landgrænsen, men i øvrigt udtaler Sundhedskollegiet sig ogsaa om Svafspærring og Søkarantæne. Man vil have set, at Sund-